

El meu món, a vida o mort

És molt fosc. Sento escalfor però no se'n passa. Un batec sincronitzat em fa sentir calma. Hi ha pau... molta pau... Immersa en el meu silenci de cop i volta me n'adono que allà a fora alguna cosa està passant, sento plors, plors acompanyats d'unes veus que xiuxiuegen que tot anirà bé. De sobte, em començo a moure, un tremolor esgarrifós em fa bellugar d'aquí cap allà, estic cargolada sense poder agafar-me enlloc i continuen els tremolors que em fan rebotar de banda a banda. Què està passant? Necessito sentir la pau d'abans. Que pari si us plau!! Que pari!

Després d'una bona estona donant tombs els plors es converteixen en gemecs, i al mateix temps dintre el meu món els tremolors estan cessant, em sento suspesa en el meu espai, ara amb moviments suaus vaig parant de bellugar-me, i poc a poc torno al meu lloc. Per fi! Silenci...

La calma, la foscor, l'escalfor, fan possible que tingui benestar, m'agrada el meu món, em sento protegida, i sé que algú m'està cuidant, ho pressento.

Noto que va passant el temps però no tinc manera de controlar-lo, sé que hi ha foscor però no la veig, estic sola però sé que algú m'acompanya en el meu camí. La meva missió és esperar. Només he d'esperar el moment, el meu moment. Mentrestant, descanso..., creixo...

-Filla, desperta! Desperta... Dorms massa hores, i hauries de menjar alguna cosa, no pots estar tant de temps sense menjar.

-No tinc gana mare... Només tinc son, necessito descansar. Vull dormir.

-Però filla meva, són les nou del vespre, es l'hora de sopar, has estat dormint gairebé tota la tarda, a la nit no dormiràs. Vinga va, et portaré un plat de sopa que segur et vindrà bé a l'estómac.

-No vull menjar res mare... em costa moure'm. Em roda el cap.

-Va que t'ajudaré a seure, ficarem aquests coixins darrera l'esquena i així estaràs més còmoda però, has de menjar filla meva, saps que el metge t'ha recomanat repòs i que vagis menjant poquet i sovint.

-Però es que cada cosa que menjo el meu estómac no l'accepta i la fa fora. Em trobo molt marejada mare.

-Clar... marejada perquè fa tres mesos que ets al llit fent repòs i sense menjar gairebé res de res, només em demanes enciam, taronges i escopinyes, que prou em costa de trobar-ne d'escopinyes al mercat, i quan en porten van a preu d'or. Això no pot seguir així, no avancem! Vinga, va, pren-te la sopa a poquet a poquet i a veure si aquest cop l'acceptes bé. Va filla, fes un esforç!

Una onada d'energia entra al meu cos, és reconfortant, no sé d'on ve però, benvinguda sigui. No puc parar de xuclar aquest líquid. La seva dolçor tan apetitosa fa possible que no pugui parar de menjar-me'l. Les altres vegades tenia un gust que no m'agradava gens essent amarg i àcid. Avui sí que està bo. Trobava a faltar aquest flux energètic que em dona tanta vitalitat. Gràcies per enviar-me'l dintre el meu món, estic tan contenta! I menjant menjant... em quedo dormida.

Què? Què passa? És com si em xuclessin, vaig amunt i avall. Oh no... estava dormida i ara altre cop bellugant-me sense sentit, com si un corrent em volgués arrossegar fora el meu món, és un tornado que em xucla cap amunt i després m'estira cap avall amb molta força, tanta que no tinc manera de subjectar-me enlloc. Ei... però si tinc mans! Són molt petites però m'ajudaran! M'agafaré on pugui per tal de no sortir disparada per aquest túnel tan fosc, em fa molta por! M'agafo fort, molt fort! No vull marxar! No vull marxar... Si us plau no em facin això, jo estava bé al meu món, és la meva vida, només vull dormir i créixer, vull créixer i esperar fins que arribi el meu moment. Ploro, ploro, no puc parar de plorar però ningú em sent, ningú m'ajuda, estic sola lluitant per no marxar d'aquesta, la meva casa. Alguna cosa del meu món està fallant però, jo no

sé arreglar-la, encara sóc massa petita per arreglar coses. Quelcom no rutlla bé. Estic trista, em sento molt cansada, dèbil... El batec que sentia fa dies i em donava calma gairebé ja no el sento, és molt feble... M'estarà abandonant? Es que ja no em vol cuidar? Jo sí que el vull, em donava benestar, em tranquil·litzava, em feia sentir que allà a fora hi havia algú que m'estimava. L'estic perdent... I jo em perdo amb ell...

-Filla meva, què et passa? Has caigut del llit? Reacciona si us plau! Desperta't filla! Desperta't! Déu meu... estàs tota tacada de sang, els llençols, el pijama, tot tacat! No tinc prou força per posar-te al llit. Ajuda! Ajuda! Però què dic déu meu! Si estic sola, sola i la meva filla morint-se! Vaig a buscar el metge!

-Mare... mare... no em puc moure... No sento les cames mare. No tinc forces gairebé ni per parlar. Que em pot sentir? Em sent mare...? On es? On es mare? Ajudi'm si us plau! Mare, ajudi'm...

-Filla! Filla! Ja sóc aquí! Mira, ha vingut el metge, filla mira'm... Aquí, estic aquí! Mira'm!

-Senyora Angelina, ajudi'm a pujar la seva filla al llit si us plau. Vinga, a la de tres... Una, dos, tres... Amunt! Ja està, ja està...

-Miri doctor, miri com va tota tacada de sang, s'està dessagnant, i no reacciona, fa molts dies que gairebé no menja, i a més a més no para de sagnar, sé que vostè em va dir que mengés poc i sovint però, el poc que menja ho vomita, no aguanta res a l'estómac. Últimament ja ni parlava, i quan ho feia no tenia veu, em costava molt sentir el que em deia. Què em pot dir doctor? Tenim el resultat de l'anàlisi que li va fer? Digui'm com està la meva filla, si us plau.

-Sí, senyora Angelina, ja tenim el resultat... Segui si us plau... Segui...

Em sap molt greu dir-li que la seva filla i el bebè que porta dintre s'estan morint. El problema que hi ha és que pràcticament s'ha quedat sense glòbuls vermells, ha sagnat molt i durant massa temps, i s'ha afegit que ha perdut la gana, no menja i a més el

seu estómac no li admet el menjar. Jo confiava que s'aniria recuperant però no ha estat així.

-No...! Si us plau, filla meva, no em deixis! No em deixis! Doctor no m'ho pot dir tot això ara! Em vull morir! No val la pena viure sense tu. Em vull morir! Filla! Filla! Doctor, doni'm alguna solució si us plau. Doni'm una solució. Què podem fer per salvar-la? I no em digui que res, si us plau, vull una solució!

-Solució només hi ha una senyora Angelina. I cregui'm quan li dic que és l'única... A la seva filla li haurem de fer una transfusió de sang. I sols ens restarà esperar a veure si l'accepta i se'n surt però, no es faci il·lusions perquè serà a vida o mort.

Ja no tinc lloc per bellugar-me, el meu món s'ha estretit i jo he crescut molt! Recordo quan era tan petita amb mans i peus tan petits... I mira ara... he crescut tant que ja no tinc espai. Ara sí... ha arribat l'hora. Ja veig la llum al final d'aquest túnel que mesos enrere era tan fosc. M'estimo el meu món però, ara ja estic preparada per conèixer l'altre. Allà que hi vaig...

Pseudònim: Anggi